

KOLKUN KYLÄ VUONNA 2028

Anssi Kekkonen Kolkun kyläjuhlassa 19.07.2008

Paljon on viipyillyt nuorempien ja vanhempien kyläläisten mielessä ajatus kylämme tulevaisuudesta. Kun viime vuosisadan puolenvälin jälkeen muutto kaupunkeihin ja ulkomaille, pääosin ruotsiin, autioitti eläväisen kylänraitin, huoli Kolkun kylän tulevaisuudesta oli jo aiheellinen ja ajankohtainen. Pienen kylän kiviset pellot ja suoniityt eivät enää kyenneet elättämään kaikkia nälkäisiä suita. Oli pakko lähteä. Helppo ei ollut leipä kylälle jääneilläkään. Niin vaan selvittiin.

Vaikea on ennustaa tulevaa oikein. Silti voi esittää arvioita siitä millainen tulevaisuus voisi olla. Ajatuksen lentoa tulevaisuuteen tulisi siivittää menneisyyden ja nykyhetken tuntemus. Sanoisin että tällä kylällä ei ole edes kohtuullista toivoa valoisampaa tulevaisuutta. Nimittäin juuri nyt, tällä hetkellä, asiat ovat mainiosti. Haaste onkin pitää kylä voimissaan myös tulevaisuudessa. Viestikapulan pitäisi siirtyä sukupolvelta toiselle luottamuksen ja kunnioituksen vallitessa.

On vuosi 2028. Kolkun kesä on taipunut heinäkuulle ja ukkossateiden luomat purot uurtavat uomiaan nurmeltuneeseen kolkuntiehen. Kylä on autio ja hiljainen. Kolkku on vain alue kartalla, pala syrjäseutua jonka arvo mitataan vain puuntuotannossa. Harvat kunnossa olevat talot toimivat enää metsästysmajoina tai kesämökkeinä alueella silloin tällöin piipahtaville. Palvelut ovat kaukana, liian kaukana edellyttääkseen vakituisen asutuksen pysymisen alueella. Luonto on nopeasti alkanut ottaa takaisin sen mitä sille on alun alkaen kuulunutkin. Kylätalon pihaan kasvaneessa vesakossa hirvilehmä hoivaa vasaansa ja värähtää kun tuuli paukuttaa rapistuneen ulkorakennuksen liukuovea.

Tämä on jo todellisuutta monessa itä- ja pohjois- Suomen kylässä. Tätä tulevaisuutta emme halua. Mitä sitten haluaisimme?

On vuosi 2028 ja heinäkuu puolessa välissään. On aamu. Kylätalon piha on hiljainen. Nurmikot ovat kylläkin siistityt. Samoin kuin rakennukset ovat saaneet uuden siistin maalipinnan ja myös kattoja on laitettu kuntoon. Äkkiä kylänraitilta alkaa kuulua lähenevää moottorin pärinää... Sieltä saapuvat kylän vanhat isännät moottoroiduilla rollaattoreillaan. Harmaantuneet hiukset liehuvat ilmapirrassa heidän kilpaillessaan kuka on ensimmäisenä kylätalon pihassa. Näkyypä joillain isännillä olevan huivipäinen emäntäkin tarakallaan. Pian pihan täyttää iloinen puheensorina. Kohta saapuvat nuoremmatkin kyläläiset, nuorimmat polkupyörillään ja kuka milläkin kulkuvälineellä. Kaikki kynnelle kykenevät ovat tulleet antamaan oman panoksensa, sillä on koittamassa suuri päivä, Kolkun koulun ja Pienviljelijäyhdistyksen satavuotisjuhla. Monen ikäiset ihmiset tekevät ikänsä ja kykyjensä mukaan töitä, jotta saataisiin unohtumattomat satavuotisjuhlat.

Näkisin, että tämä olisi hieno tulevaisuudenkuva kylällemme. Kylä, jolla asuisi monen ikäisiä, erilaisia ihmisiä joita kaikkia yhdistäisi yhteisöllisyys ja usko huomiseen.

Fyysisesti kylällämme elää enää puolensataa ihmistä. Henkiset kolkkulaiset ovat silti monin verroin laajempi joukko. Juuri tuon joukon kiitokset ja taustatuki ovat siivittäneet kylällä asuvia suuriin ponnistuksiin. Kylätalon kunnostuksen, tai oikeastaan voitaisiin puhua uudestaan rakentamisen voidaan sanoa olevan uskomaton suoritus näinkin pieneltä talkoojoukolta.

Talkooperinteen jatkuminen yhtä vahvana voi olla juuri se tekijä joka säilyttää kylämme elinvoimaisena siihen päivään kun Pienviljelijäyhdistys ja koulu saavuttavat mahtavan sadan vuoden iän. Kolkun murakintujen yhteispeli on herättänyt ihmetystä moneen otteeseen. ”Miten te jaksatte tehdä jotain näin suurta talkootyöllä?” on usein kysytty kysymys. Niinpä... Siinäpä on kysymys jonka voitte kaikki kysyä hiljaa itseltänne. Eikä

tuohon kysymykseen olekaan yhtä oikeata vastausta. Nämä juhlat, tämä uusi kylätalo, uusi ulkorakennus, jopa penkit joilla istutte ja nurmi jalkojenne alla ovat tulosta siitä että on vielä ihmisiä jotka tekevät tuhansia tunteja talkoita, ihmisiä jotka lahjoittavat rahaa hankkeen toteutumiseksi, ihmisiä jotka jaksavat kannustaa sanoillaan ja teoillaan ja lopulta ihmisiä, jotka jaksavat körötellä kuoppaista Kolkuntietä päästäkseen juhlimaan kanssamme.

Minun mielstäni olisi jopa kohtuullista näin lopuksi antaa pienet aplodit itsellemme ja toisillemme.

Hyvä Kolkku!